

A megtalált boldogság

Kemény Henrik (1925 – 2011), Kossuth-díjas bábművészünk a Vitéz Lászlóval, a Sakk Matyival és persze a Süsü a sárkánnyal maradandót alkotott. Felmenői közt a bábművészet hagyománynak számított, édesapja még a New York-i Metro-Goldwyn-Mayer stúdióinak is dolgozott, ő maga pedig hazánk első vidéki bábszínházának létrehozója volt. Alkotásait szókimondás, szellemesség, valamint a szórakoztatásra való törekvés jellemezte. Vándorszínészként számos gyermek szívét örvendeztette meg nyíltszíni előadásaival. Bár a Magyar Televízió több hozzá köthető alakítást is leadott, létezik egy nem annyira közismert története, a Boldog Blanka.

Csoda történt a Városligetben. A burjánzó bokrok közt egyik napról a másikra egy aprócska, ám annál nagyobb feltűnést keltő színpad nőtt. Nem mintha ne történt volna már hasonló eset a környéken, hiszen elég csak az alig százlépésnyire előbukkanó Vajdahunyad várára gondolnunk, amelyet szintén, latin kifejezéssel élve *brevi tempore* kellett felépíteni a millennium kedvéért.

A jelenségre elsőként a reggel arra csellengő Petike figyelt föl elsőként, aki nem mulasztotta el rögvest megkérdezni, miféle gyermeksziget pottyant a földre a hajnal folyamán.

– Bábszínpad – felelte Kemény Henrik hangulatosán, s miután megkérdezte, hogy hívják, beavatta az ámuló-bámuló kisfiút a kulisszák mögötti élet rejtelseibe, majd, mikor amaz teljesen kiélte gyermeki kíváncsiságát, megkérdezte, vannak-e testvérei.

– Hát persze – válaszolta Petike gépiesen

– Akkor szaladj haza, hívd ide őket is a szüleiddel együtt, és ahogyha út közben találkozol más gyerekekkel, akkor nekik is szólj! Mondd meg, hogy hétvégi mese délelőttöt tartanak a Városligetben!

Azzal Péter már szaladt is keresztül a parkon, egy perc múlva már nyomát se lehetett látni. Fél óra múlva egyre többen jártak a csodájára a színpadnak, de a kisfiú még sehol sem volt. Ahogy telt-múlt az idő, egyre több gyerek telepedett a tákolmány elé, szüleik pedig kicsivel arrébb sakkoztak, kártyáztak, vagy épp az aktuális közéleti eseményeket vitatták meg. Nem volt mit tenni, az előadást el kellett kezdeni Petivel, vagy nélküle.

A bábmester bábuai között válogatva rálelt egy avítt darabra, Boldog Blankára és néhány hozzá tartozó figurára. Egy régi mese jutott eszébe, nem annyira vidám, mint inkább elgondolkodtató, azonkívül sokszereplős, ami szintén nem volt jellemző a Kemény-művekre, de ennek ellenére úgy döntött, kezdetnek érdekes lehet. Előkészítette hát az alakításban szereplő marionett figurákat, még néhány utolsó simítást végzett, s kezdődhetett a produkció.

A színpadon két angyalka jelent meg: egy vörös, meg egy szőke hajú. Ezek vígan repkedtek, ölelgették egymást, nevetgéltek és valami dalt dúdoltak:

*De jó volna játszani,
Kikericsnek látszani,
Folyton egymást szeretni,
Mindenen csak nevetni!*

Egyszer csak a szőke megkérdezte társát, hogy szerinté meg lehet-e fogni a boldogságot.

– Nem tudom, Blanka, elképzelhető – felelte amaz – Tudod mit? Keressük meg!

Eztán elkezdtek körbe-körbe röpködni a színpadon, mire végül egymásnak ütköztek (ami különösképp tetszett a gyerekeknek).

– Ez így nem megy – panaszkodott a Blankának nevezett.

– Talán, ha kettéválunk, eredményesebbek lehetünk – indítványozta a másik.

Azzal két puszi kíséretében elváltak egymástól, és már csak a vörös hajút lehetett látni, aki kisvártatva földet ért, s egy plüssmacit pillantott meg, amely így szólt:

– Én vagyok a boldogság, és te megtaláltál engem.

Az angyalka nagyon megörült ezekre a szavakra. Átölelte a mackót, táncolt, bohóckodott vele, amin a gyereksereg szintén nagyokat kacagott.

Hirtelen egy torzalak tűnt elő a semmiből. Az ember egy démonra asszociálhatott volna, vörös szarvával és éles fogsorával lerítt róla, hogy negatív szereplő. A vörös hajú angyal és újdonsült barátja abbahagyták a táncot, a fekete bábu pedig elragadta a macit, és kárörvendeni kezdett, a lányka keservesen sírt.

Ám a gonosz figura diadalnevetése nem tartott sokáig, mert egy fél téglát pottyant a fejére, minek következtében szédelegni kezdett, többször is a háttérben lévő falnak ütközött, majd elájult és eltűnt a képből.

Mindeközben a medve visszakullogott az angyalka háta mögé, aki abbahagyva a sírást felállt és tovább folytatta az útját. Egy házikó tűnt fel, bekopogott hát annak ajtaján, hogy megkérdezze, nem látták-e a maciját, de határozott nemmel feleltek, így szomorkásan tovább bandukolt. Pedig amit keresett, végig ott volt mögötte.

Másodszor egy letört fizimiskájú emberrel találkozott, akit szintén egy mackó kísért.

– Elnézést! – szólította meg az angyal – Nem tetszett látni a macimat?

– Már hogy láttam volna! – csattant ki az ember keserűen – Én is elvesztettem a magamét! Nekem sem mutatja meg senki, hogy hol van, miért épp én mutassam meg a tiédet? Szerintem már rég meg sincs, mert ami ebben a világban elveszett, az soha nem kerül elő.

– De hát ott van mögötte! – szólalt meg egy kislány a nézősorból, de úgy tűnt, senki sem figyel rá.

Az angyalka pedig tovább folytatta útját, a maci követte. Ekkor egy kisbaba sírása hallatszott egyre erőteljesebben, mígnem fel is bukkant a csecsemő a színpad jobb szélén. Mögötte szintén egy maci helyezkedett el. Volt ott egy jószágosnak tűnő bácsi is, aki elszakította a tépőzárral odaerősített plüssöt a baba mózeskosarától, s odanyújtotta neki. Ekkor a sírás abbamaradt.

– Nem lehet igaz, hogy odaadta neki! – méltatlankodott az angyal – Csak nekem veszett el örökre! Megyek is innét, nem vagyok kíváncsi erre a bárgyú örömré.

Visszaszállt az égbe, ahová a mackó újonnan kinőtt szárnyai segítségével szintén követte. Ismét összetalálkozott a szőke hajúval, aki meg akarta ölelni, de a vörös eltaszította magától, mondván, nincs kedve ölelkezni.

– De hát testvérkém, mi történt veled? – kérde megrökönyödötten a szőke.

– Blanka, te boldog vagy, nagyon boldog, éppen ezért fogalmad sincs róla, hogy én mit érzek!

– Semmi baj, majd én felvidítlak! Hoztam neked egy játékot!

– Semmi kedvem a játékaidhoz! – utasította el a vörös – Én már felnöttem, túl sokat tapasztaltam ahhoz, hogy gyermeketeg dolgokkal foglalkozzak.

– Pedig olyan jót hoztam! – sóhajtott Blanka, és elővett egy pont olyan plüssmacit, ami a másik angyal háta mögött volt.

– Megállj, te tolvaj! Szóval te loptad el! – rivallt rá a vörös.

– Miről beszélsz? Én csak... – szíjogott Blanka, de a másik letorkolta.

– Hogy képzeled, hogy neked van, és nekem sincsen? Milyen jogon tulajdonítottad el azt, ami nem a tiéd? Még te beszélsz itt a jóindulatról, amikor csupa arcátlan hazugságot szólsz? Torkig vagyok ezzel!

Váratlan mozdulattal kitépte barátnője kezéből a macit, és kárörvendeni kezdett. Gúnykacaja azonban nem tarthatott sokáig, mert az ellopott mackó látványosan fehér

szőrmévé változott, és kihullott a vörös hajú kezéből. Mindezek után a megrökönyödött angyal a zokogó Blankára nézett, szárnyai kihullottak, fejére pedig egy fél téglá esett, s pár másodperc szédelgést követően eltűnt a színfalak mögött.

Az eddig a vörös hajú angyal mögött lebegő medve a szőke háta mögé szállt, aki még mindig sírt:

– Hol a macim? Eltűnt!

– Ott van a hátad mögött! – kiáltották mennydörögve a gyerekek. Ezeket a szavakat nem lehetett figyelmen kívül hagyni, így Blanka megfordult, és nagyon megörült az állatkának.

– Én vagyok a boldogság, és ne félj, ha elvesznek tőled, mert hamar kitépem magam tolvajod kezeiből, és visszatalálok hozzád!

– Bizony, bizony! – helyeselt az örömtől elcsukló hangon az angyalka – Te mindig ott vagy valahol, csak meg kell találni, hová rejtőztél!

Az alakítás mérsékelt sikerrel járt, Kemény Henrik viszont megörvendett, amikor titkos színpadi leshelyéről kikukkantva szinte szembetalálkozott Petikével. Ezt persze senki sem vehette észre, hiszen e leshely pont úgy volt elhelyezve, mintha a színpad falára festett egyik játékkatona szeme lenne.

Még órák hosszat tartott az előadás az előbbinél mulatságosabb történetekkel. Délután közepe felé elült a lelkesedés, a Városliget elnéptelenedett. Kemény Henrik épp elkezdte szétszerelni a színpadot, amikor Petike lépett oda hozzá néhány plüss játékkal a kezében.

– Szia! Mit hoztál? – érdeklődött Henrik mosolyogva.

Peti megmutatta neki a játékokat, és megkérdezte, nincs-e a bábmesternél valami ennivaló. Ő készséggel eléje tolt egy uzsonnás táskát tele finomságokkal.

– Végül is anyu, apu el tudtak jönni? – kérdezte a kisfiút.

– Ki az az anyu, apu?

Némi megrökönyödés ült ki Henrik arcára. Csak ekkor tűnt fel neki a gyermek koszos ábrázata, elnyűtt ruhái.

– Na és a testvéreid? Azt mondtad, elhozod őket is.

– Itt vannak – mutatott Peti a játékokra – De hát pont ezért jöttem ilyen későn, mert nem találtam a mackómat, elveszett.

– Egyáltalán nincs családot? – kérdezte most már kétségbe esve a felnőtt.

– Nem tudok róla.

– De akkor miért hívnak Petinek? Valaki csak elnevezett így?

A fiúcska kicsit elszégyellte magát, félénken válaszolt:

– Még régen láttam egy nőt, aki karon fogott egy babát. Petinek hívta. Én is Peti akartam lenni.

Kemény Henriknek könnybe lábadt a szeme.

– Bácsi – folytatta a kölyök egy nagy falat peracet majszolva – Ön szerint megtalálom a macimat?

Henrik magához ölelte a gyereket, s csak ennyit tudott mondani:

– Megtaláltad, esküszöm, hogy megtaláltad...